

31994L0057

L 319/20

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

12.12.1994

DYREKTYWA RADY 94/57/WE**z dnia 22 listopada 1994 r.****w sprawie wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów na statkach oraz odpowiednich działań administracji morskich**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 84 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 189c Traktatu ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

w swojej rezolucji z dnia 8 czerwca 1993 r. w sprawie wspólnej polityki bezpieczeństwa na morzu Rada wyznaczyła jako cel usunięcie z wód terytorialnych Wspólnoty wszystkich statków niespełniających odpowiednich wymogów, a także przyznała pierwszeństwo wspólnotowemu działaniu zmierzającemu do zapewnienia skutecznego i jednolitego wprowadzania w życie przepisów prawa międzynarodowego poprzez opracowanie wspólnych norm dotyczących towarzystw klasyfikacyjnych ⁽⁴⁾;

do zwiększenia bezpieczeństwa na morzu i zapobiegania zanieczyszczeniu mórz może skutecznie przyczynić się ściśle stosowanie się do międzynarodowych konwencji, kodeksów i rezolucji, w połączeniu ze wspieraniem swobody świadczenia usług;

za kontrolę zgodności statków z jednolitymi międzynarodowymi normami bezpieczeństwa i zapobieganie zanieczyszczeniu mórz odpowiedzialne są państwa bandery i portu;

Państwa Członkowskie są odpowiedzialne za wystawianie międzynarodowych świadectw w zakresie bezpieczeństwa i zanie-

czyszczania mórz, na mocy takich konwencji jak Solas 74, o Liniach Ładunkowych 66 i Marpol 73/78, a także za wprowadzenie w życie ich przepisów;

zgodnie z takimi konwencjami wszystkie Państwa Członkowskie mogą, w różnym zakresie, upoważniać organizacje techniczne do poświadczania takiej zgodności i mogą zlecić wydawanie określonych świadectw bezpieczeństwa;

w skali światowej wiele towarzystw klasyfikacyjnych nie zapewnia właściwej realizacji przepisów dotyczących bezpieczeństwa na morzu bądź nie są one wiarygodne, w sytuacji kiedy działają w imieniu administracji krajowej; ponieważ nie dysponują one ani odpowiednimi strukturami, ani doświadczeniem gwarantującym ich wiarygodność i zdolność do wykonywania swoich obowiązków w sposób wysoce profesjonalny;

cel dostosowania towarzystw klasyfikacyjnych do odpowiednich norm nie może być skutecznie osiągnięty przez Państwa Członkowskie działające indywidualnie; natomiast może być osiągnięty w sposób bardziej skuteczny przez Wspólnotę;

właściwą metodą jest działanie na podstawie dyrektywy Rady ustanawiającej minimalne kryteria dla uznawania organizacji, pozostawiając akt uznania, sposób stosowania oraz wykonania dyrektywy Państwom Członkowskim;

normy EN 45004 i EN 29001, w połączeniu z normami Międzynarodowego Stowarzyszenia Towarzystw Klasyfikacyjnych (IACS), stanowią właściwą gwarancję jakości działań tych organizacji;

wydanie certyfikatu bezpieczeństwa radiowego statku towarowego można powierzyć organizacjom prywatnym dysponującym dostateczną wiedzą fachową i wykwalifikowanym personelem;

organizacje ubiegające się o uznanie ich do celów niniejszej dyrektywy muszą przedstawić Państwom Członkowskim kompletne informacje i dowód ich zgodności z minimalnymi kryteriami, a Państwa Członkowskie muszą notyfikować Komisji oraz innym Państwom Członkowskim organizacje, które uznały;

⁽¹⁾ Dz.U. C 167 z 18.6.1993, str. 13.

⁽²⁾ Dz.U. C 34 z 2.2.1994, str. 14.

⁽³⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 9 marca 1994 r. (Dz.U. C 91 z 28.3.1994, str. 9), wspólne stanowisko Rady z dnia 19 września 1994 r. (Dz.U. C 301 z 27.10.1994, str. 75) oraz decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 listopada 1994 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽⁴⁾ Dz.U. C 271 z 7.10.1993, str. 1.

Komisja może uznać na okres trzech lat organizacje, które nie spełniają kryteriów ustalających minimalną liczbę i tonaż statków o nadanej klasie ani kryteriów dotyczących minimalnej liczby wyłącznych inspektorów ustanowionych w Załączniku, ale spełniają wszystkie pozostałe kryteria; takim organizacjom należy przedłużyć uznanie po okresie trzech lat, o ile nadal będą spełniać te same kryteria; skutki trzyletniego uznania powinny być ograniczone do wnioskujących Państw Członkowskich i dotyczyć wyłącznie tego okresu czasu;

ustanowienie rynku wewnętrznego pociąga za sobą swobodę przepływu usług, tak więc organizacjom spełniającym określone kryteria gwarantujące ich profesjonalizm i wiarygodność nie można stwarzać przeszkód w świadczeniu usług w obrębie Wspólnoty, o ile Państwo Członkowskie zdecydowało o przekazaniu im takich ustawowych obowiązków; Państwo Członkowskie może jednak ograniczyć liczbę organizacji, którym udzieli upoważnienia w zależności od jego potrzeb, w oparciu o obiektywne i przejrzyste przesłanki, które są przedmiotem kontroli ze strony Komisji, przy zastosowaniu procedur komitologii;

wprowadzanie w życie zasady swobody świadczenia usług w zakresie inspekcji i przeglądów statków może być stopniowe, jednak bez przekraczania wyznaczonego limitu czasu;

głębsze zaangażowanie krajowych administracji w przeglądy statków i wydawanie odnośnych świadectw jest niezbędne dla zapewnienia pełnej zgodności z międzynarodowymi regułami bezpieczeństwa, nawet jeżeli Państwa Członkowskie zdają się na organizacje spoza ich struktury administracyjnej w zakresie wypełniania przez nie obowiązków ustawowych; wskazane jest zatem ustanowienie ścisłych relacji roboczych między organami administracji a organizacjami, co może się wiązać z koniecznością posiadania przez daną organizację jej lokalnej reprezentacji na terytorium Państwa Członkowskiego, w imieniu którego pełni ona swoje obowiązki;

należy ustanowić komitet o charakterze regulacyjnym w celu wsparcia wysiłków Komisji zmierzających do zapewnienia skutecznego stosowania istniejących norm bezpieczeństwa i ochrony środowiska naturalnego, uwzględniając jednocześnie krajowe procedury ratyfikacyjne;

Komisja musi działać zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 13 w celu należytego uwzględnienia postępu na forum międzynarodowym i w celu uaktualniania obowiązujących minimalnych kryteriów;

na podstawie informacji dostarczonych zgodnie z art. 11 przez Państwa Członkowskie o działalności organizacji pracujących w ich imieniu Komisja zdecydowała, czy wystąpi do Państw Członkowskich o wycofanie uznania dla uznanych przez nie organizacji, które przestały spełniać wspólne kryteria minimalne, stanowiąc zgodnie z procedurą art. 13;

Państwa Członkowskie muszą jednak zachować możliwość zawieszenia uprawnień udzielonych organizacjom z przyczyn zagrożenia bezpieczeństwa na morzu i środowiska naturalnego; Komisja musi bezzwłocznie podjąć decyzję, zgodnie z procedurą określoną w art. 13, w odniesieniu do tego, czy konieczne jest odrzucenie takich środków krajowych;

każde Państwo Członkowskie powinno dokonywać okresowej oceny działania organizacji pracujących w jego imieniu i przekazywać Komisji oraz wszystkim pozostałym Państwom Członkowskim dokładne informacje dotyczące takich działań;

Państwa Członkowskie jako władze portu są zobowiązane do zapewnienia większego bezpieczeństwa i bardziej skutecznego przeciwdziałania zanieczyszczeniu na wodach Wspólnoty poprzez objęcie kontrolą w pierwszej kolejności tych statków, których świadectwa wydane zostały przez organizacje niespełniające wspólnych kryteriów, a tym samym zaprzestanie bardziej korzystnego traktowania statków pływających pod banderą państwa trzeciego;

procedura podejmowania decyzji przez komitet powinna być procedurą III A art. 2 decyzji Rady 87/373/EWG z dnia 13 lipca 1987 r., ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽¹⁾;

towarzystwa klasyfikacyjne muszą uaktualniać i wzmacniać swoje normy techniczne w celu harmonizacji reguł bezpieczeństwa i zapewnienia jednolitego wprowadzania w życie reguł międzynarodowych we Wspólnocie;

w chwili obecnej nie istnieją ujednolicone normy międzynarodowe, którym musiałyby odpowiadać wszystkie statki na etapie ich budowy i podczas całego okresu ich eksploatacji, dotyczące kadłuba, maszyn, instalacji elektrycznej i kontrolnej; takie normy można ustalić stosownie do zasad uznanych towarzystw klasyfikacyjnych lub równoważnych norm, o których decydują administracje krajowe, zgodnie z procedurą przewidzianą w dyrektywie Rady 83/189/EWG z dnia 28 marca 1983 r., ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i uregulowań technicznych ⁽²⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 197 z 18.7.1987, str. 33.

⁽²⁾ Dz.U. L 109 z 26.4.1983, str. 8. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 94/10/WE (Dz.U. L 100 z 19.4.1994, str. 30).

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa ustanawia środki, jakie powinny być stosowane przez Państwa Członkowskie oraz organizacje zajmujące się inspekcją i przeglądem statków oraz wydawaniem świadectw zgodności z konwencjami międzynarodowymi dotyczącymi bezpieczeństwa na morzu i zapobieganiu zanieczyszczeniu mórz, wspierając jednocześnie cel swobody świadczenia usług. Proces ten obejmuje rozwój i realizację wymogów bezpieczeństwa w odniesieniu do kadłuba, maszyn, instalacji elektrycznej i sterowania statków objętych zakresem międzynarodowych konwencji.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy:

- a) „statek” oznacza statek objęty zakresem międzynarodowych konwencji;
- b) „statek pływający pod banderą Państwa Członkowskiego” oznacza statek zarejestrowany i pływający pod banderą Państwa Członkowskiego zgodnie z jego prawodawstwem, włączając statki zarejestrowane w Euros, jeżeli ten rejestr jest uznany przez Radę. Statki nieodpowiadające tej definicji przyrównuje się do statków pływających pod banderą państwa trzeciego;
- c) „inspekcje i przeglądy” oznaczają inspekcje i przeglądy mające charakter obowiązkowy na mocy konwencji międzynarodowych;
- d) „międzynarodowe konwencje” oznaczają Międzynarodową konwencję o bezpieczeństwie życia na morzu — z 1974 r., Międzynarodową konwencję o liniach ładunkowych — z 1966 r. oraz Międzynarodową konwencję o zapobieganiu zanieczyszczeniom przez statki — z lat 1973/78, wraz z odnoszącymi się do nich protokołami i zmianami, a także odnośnymi kodeksami o statusie obowiązkowym we wszystkich Państwach Członkowskich, obowiązujące w dniu przyjęcia niniejszej dyrektywy;
- e) „organizacja” oznacza towarzystwo klasyfikacyjne lub inny prywatny organ wykonujący na potrzeby administracji prace w zakresie oceny przestrzegania norm bezpieczeństwa;
- f) „uznana organizacja” oznacza organizację uznaną zgodnie z art. 4;
- g) „upoważnienie” oznacza akt udzielenia przez Państwo Członkowskie upoważnienia lub przekazania kompetencji uznanej organizacji;
- h) „świadectwo” oznacza świadectwo wystawione w imieniu Państwa Członkowskiego, zgodnie z konwencjami międzynarodowymi;

- i) „świadectwo klasy” oznacza dokument wydany przez towarzystwo klasyfikacyjne, poświadczający konstrukcyjną i mechaniczną zdatność statku do szczególnego użytku lub świadczenia szczególnych usług, zgodnie z jego regulami i przepisami;
- j) „certyfikat bezpieczeństwa radiowego statku towarowego” oznacza świadectwo wprowadzone przez zmieniony Regulamin Radiotelekomunikacyjny Konwencji Solas 74/78 r., przyjęty przez MOM, i obejmuje, na okres przejściowy upływający dnia 1 lutego 1999 r., certyfikat bezpieczeństwa radiotelegraficznego statku towarowego oraz certyfikat bezpieczeństwa radiotelefonicznego statku towarowego;
- k) „siedziba” odnosi się do miejsca, w którym znajduje się siedziba statutowa, zarząd lub główne miejsce prowadzenia działalności organizacji.

Artykuł 3

1. Przyjmując na siebie obowiązki i zobowiązania wynikające z międzynarodowych konwencji, Państwa Członkowskie zapewniają, że ich właściwe administracje mogą zapewnić właściwe stosowanie przepisów międzynarodowych konwencji, w szczególności w odniesieniu do inspekcji i przeglądu statków oraz wydawania świadectw i certyfikatów zwolnienia.

2. Jeżeli do celów ust. 1 Państwo Członkowskie podejmie w odniesieniu do statków pływających pod jego banderą decyzję o:

- i) upoważnieniu organizacji do przejęcia wszystkich lub części inspekcji i przeglądów związanych z wydawaniem świadectw, łącznie z tymi do oceny zgodności z art. 14 i — gdzie stosowne — do wystawiania lub odnawiania odnośnych świadectw; lub
- ii) powierzeniu organizacji wszystkich lub części inspekcji i przeglądów związanych z i);

obowiązki te może powierzyć wyłącznie uznanym organizacjom.

Właściwa administracja zatwierdza we wszystkich przypadkach pierwsze wystawienie świadectw zwolnienia.

Jednakże w przypadku certyfikatu bezpieczeństwa radiowego statku towarowego te obowiązki mogą zostać powierzone organowi prywatnemu uznanemu przez właściwą administrację i posiadającemu wystarczające doświadczenie oraz wykwalifikowany personel do prowadzenia w jej imieniu prac w zakresie oceny bezpieczeństwa łączności radiowej.

3. Artykuł ten nie dotyczy certyfikacji poszczególnych pozycji wyposażenia statku.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie mogą uznać wyłącznie takie organizacje, które spełniają kryteria wymienione w Załączniku.

Organizacje przekazują Państwom Członkowskim, do których wystąpiły o uznanie, kompletne informacje i dowody zgodności z tymi kryteriami. Państwa Członkowskie we właściwy sposób informują te organizacje o ich uznaniu.

2. Każde Państwo Członkowskie notyfikuje Komisji oraz pozostałym Państwom Członkowskim uznane przez siebie organizacje.

3. Państwa Członkowskie mogą wystąpić do Komisji o uznanie, na okres trzech lat, dla organizacji spełniających wszystkie kryteria Załącznika, innych niż te określone w ust. 2 i 3 sekcji „Ogólne” Załącznika.

Takiego uznania udziela się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 13. Skutki tego uznania ograniczone są do tych Państw Członkowskich, które wystąpiły o takie uznanie.

4. Wszystkie organizacje, które zostają uznane, są ściśle monitorowane przez komitet powołany na mocy art. 7, także z uwagi na decydowanie o przedłużeniu uznania dla organizacji określonych w ust. 3. Przy podejmowaniu decyzji w sprawie przedłużenia takiego uznania nie uwzględnia się kryteriów wymienionych w ust. 2 i 3 sekcji „Ogólne” Załącznika. Nie stosuje się dłuższej ograniczeń skutków uznania przewidzianych w ust. 3.

5. Komisja sporządza i uaktualnia wykaz organizacji zgłoszonych przez Państwa Członkowskie, zgodnie z ust. 1, 3 i 4. Wykaz jest opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 5

1. W zastosowaniu art. 3 ust. 2 ppkt i) Państwa Członkowskie z zasady nie odmawiają udzielenia upoważnienia uznanym organizacjom mającym swoje siedziby na terenie Wspólnoty do podejmowania takiej działalności, z zastrzeżeniem przepisów art. 6 i 11. Jednakże mogą ograniczyć liczbę organizacji, którym udzielą upoważnienia, stosownie do swoich potrzeb, o ile istnieją ku temu przejrzyste i obiektywne przesłanki. Na wniosek Państwa Członkowskiego, zgodnie z procedurą określoną w art. 13, Komisja przyjmie właściwe środki.

2. Na zasadzie odstępstwa Komisja może tymczasowo zwolnić Państwa Członkowskie z wprowadzenia w życie przepisów ust. 1 do dnia 31 grudnia 1997 r.

3. W celu udzielenia zgody przez Państwo Członkowskie na wypełnianie obowiązków wymienionych w art. 3 lub ich części przez organizację z siedzibą w państwie trzecim może ono wystąpić do wspomnianego państwa trzeciego o wzajemne uznanie tych uznanych organizacji, które mają siedzibę we Wspólnocie.

Artykuł 6

1. Państwa Członkowskie, które decydują się działać, jak opisano w art. 3 ust. 2, ustanowią stosunki robocze między ich właściwą administracją a organizacjami działającymi w ich imieniu.

2. Stosunki robocze regulowane są przez sformalizowaną i sporządzoną na piśmie umowę niedyskryminacyjną lub równoważne rozwiązania prawne i ustalające szczególne obowiązki i funkcje przyjęte przez organizacje i obejmujące przynajmniej:

— przepisy określone w dodatku II do rezolucji MOM A.739 (18) w sprawie wytycznych do upoważniania organizacji działających w imieniu administracji, obowiązujące w dniu przyjęcia niniejszej dyrektywy,

— przepisy dotyczące okresowych audytów przeprowadzanych przez organy administracji bądź bezstronne organy zewnętrzne wyznaczone przez organy administracji, dotyczące obowiązków podejmowanych przez organizacje w imieniu administracji,

— możliwość wrywkowych i szczegółowych inspekcji statków,

— przepisy dotyczące przekazywania istotnych informacji o ich sklasyfikowanej flocie, zmianach klasy oraz deklasacji statków.

3. Umowa bądź równoważne porozumienie prawne mogą nakładać wymóg posiadania przez uznaną organizację jej lokalnej reprezentacji na terytorium Państwa Członkowskiego, w imieniu którego pełni ona obowiązki określone w art. 3. Lokalna reprezentacja o charakterze prawnym, posiadająca osobowość prawną zgodnie z prawem Państwa Członkowskiego oraz właściwość krajowych sądów, może spełniać taki wymóg.

4. Każde Państwo Członkowskie przekazuje Komisji szczegółowe informacje na temat stosunków roboczych ustanowionych zgodnie z niniejszym artykułem. Komisja następnie informuje pozostałe Państwa Członkowskie.

Artykuł 7

Niniejszym powołuje się komitet złożony z przedstawicieli Państw Członkowskich pod przewodnictwem przedstawiciela Komisji, w celu wsparcia Komisji. Komitet jest zwoływany przez Komisję co najmniej raz do roku i w każdym przypadku, gdy jest to wymagane, w razie zawieszenia upoważnienia udzielonego organizacji przez Państwo Członkowskie, zgodnie z przepisami art. 10.

Komitet opracuje swój regulamin.

Artykuł 8

1. Niniejsza dyrektywa może zostać zmieniona zgodnie z procedurą określoną w art. 13, w celu:

- zastosowania do celów niniejszej dyrektywy kolejnych zmian do międzynarodowych kodeksów oraz uchwały wspomnianej w art. 2 lit. d) i art. 6 ust. 2, które weszły w życie;
- uaktualnienia kryteriów wymienionych w Załączniku, szczególnie uwzględniając stosowne decyzje MOM.

2. Po przyjęciu nowych instrumentów lub protokołów do konwencji wymienionych w art. 2 lit. d) Rada, działając na wniosek Komisji, decyduje, uwzględniając procedury parlamentarne Państw Członkowskich oraz stosowne procedury wewnętrzne MOM, w sprawie szczegółowych regulacji dotyczących ratyfikacji tych nowych instrumentów lub protokołów, zapewniając jednocześnie ich jednolite i równoczesne stosowanie w Państwach Członkowskich.

Artykuł 9

1. Gdzie to stosowne, do każdego Państwa Członkowskiego można wystąpić, zgodnie z procedurą określoną w art. 13, o wycofanie uznania dla uznanych organizacji, określonych w art. 4, które nie spełniają już kryteriów wymienionych w Załączniku.

2. Przygotowując projekty decyzji dotyczącej kwestii określonych w ust. 1, Komisja uwzględnia sprawozdania i informacje określone w art. 11 i 12. Przygotowując taki projekt środków Komisja zwraca szczególną uwagę na zapisy dotyczące działalności organizacji na rzecz bezpieczeństwa i zapobiegania zanieczyszczeniu mórz. Projekty decyzji dotyczących kwestii określonych w ust. 1 Komisja, z własnej inicjatywy bądź na wniosek Państwa Członkowskiego, przedkłada komitetowi.

Artykuł 10

Bez względu na kryteria wyszczególnione w Załączniku, jeśli Państwo Członkowskie uzna, iż uznana organizacja nie może dłużej być upoważniona do wykonywania w jego imieniu zadań wyszczególnionych w art. 3, może zawiesić takie upoważnienie.

W powyższych okolicznościach stosuje się następującą procedurę:

- a) Państwo Członkowskie bezzwłocznie powiadamia Komisję i pozostałe Państwa Członkowskie o swojej decyzji, należy ją uzasadniając;
- b) Komisja bada, czy zawieszenie jest uzasadnione z przyczyn poważnego zagrożenia dla bezpieczeństwa lub środowiska naturalnego;
- c) stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 13, Komisja informuje Państwo Członkowskie o tym, czy jego decyzja o zawieszeniu upoważnienia jest czy nie jest uzasad-

niona z przyczyn poważnego zagrożenia dla bezpieczeństwa lub środowiska naturalnego, i gdy nie jest uzasadniona, występuje do Państwa Członkowskiego o wycofanie zawieszenia.

Artykuł 11

1. Każde Państwo Członkowskie musi upewnić się, że uznane organizacje działające w jego imieniu dla celów art. 3 ust. 2 skutecznie i w sposób zadowalający właściwą administrację pełnią funkcje określone w tym artykule, a także spełniają kryteria określone w Załączniku. Państwo Członkowskie może upewnić się co do powyższego poprzez monitorowanie uznanych organizacji przez jego właściwą administrację lub, w przypadku organizacji mających siedzibę na terenie innego Państwa Członkowskiego, polegając na właściwym monitorowaniu takich organizacji przez właściwą administrację innego Państwa Członkowskiego.

2. Każde Państwo Członkowskie wywiązuje się z tego zadania raz na dwa lata i dostarcza pozostałym Państwom Członkowskim oraz Komisji sprawozdanie z rezultatów takiego monitoringu, najpóźniej do 31 marca roku następującego po każdym roku, w którym dokonano oceny zgodności.

3. W przypadku kiedy Państwo Członkowskie do celów wywiązania się z tego zadania polega na monitoringu przeprowadzonym przez inne Państwo Członkowskie jego sprawozdanie dostarczane jest najpóźniej do 30 czerwca roku następującego po każdym roku, w którym dokonano oceny zgodności.

4. Państwa Członkowskie przesyłają Komisji i pozostałym Państwom Członkowskim wszelkie informacje istotne dla oceny działalności organizacji.

Artykuł 12

1. Wykonując swoje prawa i obowiązki w zakresie inspekcji jako władz portu:

- a) Państwa Członkowskie zapewniają, że statki pływające pod banderą państwa trzeciego nie są traktowane w sposób bardziej uprzywilejowany niż statki uprawnione do pływania pod banderą Państwa Członkowskiego. W tym celu fakt, iż wiadomo, że świadectwa statku oraz świadectwo klasy wydane zostały przez organizację niespełniającą kryteriów Załącznika, z wyjątkiem organizacji uznanych zgodnie z art. 4 ust. 3 i 4, bierze się pod uwagę jako jedno z podstawowych kryteriów do selekcji statków do inspekcji;
- b) Państwa Członkowskie podejmują właściwe środki, gdy statki nie spełniają międzynarodowo uzgodnionych norm, i zgłaszają Komisji oraz do Sekretariatu Protokołu Ustaleń w sprawie kontroli państwa portu wydanie ważnych świadectw przez organizacje działające w imieniu państwa bandery dla statku, który nie spełnia odpowiednich wymogów międzynarodowych konwencji, oraz o każdym defekcie statku posiadającego ważne świadectwo klasy i związanym z pozycjami objętymi tym świadectwem.

2. Każde Państwo Członkowskie prowadzi dokumentację działalności organizacji działających w imieniu państw bandery. Taką dokumentację uaktualnia się corocznie i dostarcza pozostałym Państwom Członkowskim oraz Komisji.

Artykuł 13

Do kwestii objętych art. 4 ust. 3 i 4, art. 5 ust. 1 i art. 8, 9 i 10 oraz art. 14 ust. 2 stosowana jest następująca procedura:

- a) Przedstawiciel Komisji przedkłada komitetowi, określone w art. 7, projekt środków, które należy podjąć.
- b) Komitet przedstawia swoją opinię w sprawie projektu w terminie, który przewodniczący może ustanowić stosownie do pilności sprawy. Opinię wydaje się większością głosów ustanowioną w art. 148 ust. 2 Traktatu w przypadku decyzji, które wymagają przyjęcia przez Radę na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie są ważone w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.
- c) Komisja przyjmuje wnioskowane środki, jeżeli są one zgodne z opinią komitetu.
- d) Jeżeli wnioskowane środki nie są zgodne z opinią komitetu lub jeżeli komitet nie przekaze żadnej opinii, Komisja niezwłocznie przedłoży Radzie propozycję dotyczącą środków, jakie należy podjąć. Rada stanowi kwalifikowaną większością głosów. Jeżeli w terminie trzech miesięcy od zwrócenia się do Rady nie podejmie ona żadnych działań, proponowane środki przyjmowane są przez Komisję.

Artykuł 14

1. Każde Państwo Członkowskie zapewni, że statki pływające pod jego banderą są budowane i konserwowane zgodnie z wymogami uznanych organizacji dotyczącymi kadłuba, maszyn oraz instalacji elektrycznej i kontrolnej.

2. Państwo Członkowskie może podjąć decyzję o stosowaniu reguł, które uznaje za równoważne do reguł uznanych organizacji, wyłącznie pod warunkiem, że niezwłocznie powiadomi o nich Komisję zgodnie z procedurą dyrektywy 83/189/EWG i inne Państwa Członkowskie oraz że żadne z Państw Członkowskich ani Komisja nie zgłoszą wobec nich sprzeciwu i nie uznają ich za równoważne w trybie procedury art. 13.

Artykuł 15

1. Uznane organizacje okresowo konsultują się ze sobą w celu zachowania równowagi stosowanych przez nie norm technicznych oraz ich wprowadzania w życie. Dostarczają Komisji okresowe sprawozdania w sprawie zasadniczego postępu w zakresie norm.

2. Uznane organizacje wykażą gotowość do współpracy z administracją kontroli państwa portu, jeśli chodzi o statek ich klasy, szczególnie w celu ułatwienia usunięcia zgłoszonych braków lub innych niezgodności.

3. Uznane organizacje prześlą administracji wszelkie istotne informacje o zmianach klasy lub obniżeniu klasy statków.

4. Uznane organizacje ze względów bezpieczeństwa nie wystawiają świadectw statkowi, któremu obniżono klasę, lub zmieniającemu klasę przed zasięgnięciem opinii właściwej administracji państwa bandery w celu ustalenia, czy konieczna jest pełna inspekcja.

Artykuł 16

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed dniem 31 grudnia 1995 r. i niezwłocznie poinformują o tym Komisję.

2. Wspomniane środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

3. Państwa Członkowskie niezwłocznie prześlą Komisji teksty wszystkich przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą. Komisja poinformuje o tym pozostałe Państwa Członkowskie.

Artykuł 17

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 listopada 1994 r.

W imieniu Rady
M. WISSMANN
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

MINIMALNE KRYTERIA DLA ORGANIZACJI OKREŚLONYCH W ART. 3

A. OGÓLNE

1. Uznana organizacja musi być w stanie udokumentować rozległe doświadczenie w ocenie projektu i budowy statków handlowych.
2. Organizacja powinna posiadać w swojej klasie flotę złożoną z minimum 1 000 statków oceanicznych (o tonażu rejestrowym brutto powyżej 100 ton) o łącznym tonażu rejestrowym brutto nie mniejszym niż 5 milionów ton.
3. Organizacja musi zatrudniać personel techniczny proporcjonalnie do ilości sklasyfikowanych statków. Jako minimum potrzebnych byłoby 100 wyłącznych inspektorów, aby spełnić wymogi ust. 2.
4. Organizacja powinna dysponować wyczerpującymi regułami i przepisami w zakresie projektowania, budowy oraz okresowych przeglądów statków handlowych, publikowanymi i stale ulepszanymi poprzez programy badawcze i rozwojowe.
5. Organizacja powinna posiadać własny rejestr statków publikowany corocznie.
6. Organizacja nie powinna być kontrolowana przez właścicieli statków lub stoczniovców ani przez inne osoby zaangażowane handlowo w produkcję, wyposażanie, naprawę lub eksploatację statków. Przychody organizacji nie powinny być w znacznym stopniu uzależnione od jednego przedsiębiorstwa handlowego.

B. SZCZEGÓLNE

1. Organizacja zostaje założona jako organizacja dysponująca:
 - a) znaczącym personelem technicznym, menedżerskim, wspomagającym oraz badawczym odpowiednim do zadań oraz do statków klasyfikowanych, dbającym o rozwój możliwości oraz przestrzegającym poszanowanie reguł i przepisów;
 - b) ogólnosiwiatowym zasięgiem swojego wyłącznego personelu technicznego lub wyłącznego technicznego personelu innej uznanej organizacji.
2. Organizacja kieruje się w swoim działaniu kodeksem etyki.
3. Organizacja zarządzana jest i administrowana w sposób zapewniający poufność informacji wymaganych przez administrację.
4. Organizacja przygotowana jest do dostarczania administracji istotnych informacji.
5. Zarząd organizacji określił i udokumentował jej politykę, cele i zobowiązanie do jakości oraz zapewnił, że ta polityka jest zrozumiała, wprowadzana w życie i podtrzymywana na wszystkich poziomach w organizacji.
6. Organizacja rozwinęła, wprowadziła w życie i utrzymuje skuteczny wewnętrzny system jakości oparty na właściwych częściach uznanych międzynarodowo norm jakości i zgodnie z EN 45004 (organy inspekcji) oraz EN 29001, jak objaśnione w wymogach dla schematu certyfikacji systemu jakości IACS, i który między innymi zapewnia, iż:
 - a) reguły i przepisy organizacji są ustanawiane i podtrzymywane w sposób systematyczny;
 - b) reguły i przepisy organizacji są przestrzegane;
 - c) przestrzegane są normy pracy ustawowej, do której organizacja jest upoważniona;

- d) obowiązki, upoważnienia i wzajemne powiązania personelu, którego praca ma wpływ na jakość usług organizacji, są określone i udokumentowane;
 - e) całość pracy wykonywana jest w kontrolowanych warunkach;
 - f) istnieje system nadzoru, który monitoruje działania i pracę wykonywaną przez inspektorów, a personel techniczny i administracyjny zatrudniany jest bezpośrednio przez organizację;
 - g) normy głównej pracy ustawowej, do której organizacja jest upoważniona, są spełniane lub bezpośrednio nadzorowane przez jej wyłącznych inspektorów lub przez wyłącznych inspektorów innej uznanej organizacji;
 - h) system podnoszenia kwalifikacji inspektorów i ciągłej aktualizacji ich wiedzy jest wprowadzony w życie;
 - i) utrzymuje się dokumentację wskazującą na osiągnięcie wymaganych norm w pozycjach objętych świadczonymi usługami, jak również skuteczne działanie systemu jakości;
 - j) we wszystkich siedzibach utrzymuje się ogólny system zaplanowanych i udokumentowanych wewnętrznych audytów działań związanych z jakością.
7. Organizacja musi wykazać zdolność:
- a) do rozwoju i ciągłego uaktualniania pełnego i adekwatnego zbioru reguł i przepisów dotyczących kadłuba, maszyn, instalacji elektrycznej i kontrolnej statków, jakościowo równoważnego z międzynarodowo uznanymi normami technicznymi, na podstawie którego możliwe jest wydawanie świadectw Konwencji Solas i bezpieczeństwa na statkach pasażerskich (w stosunku do adekwatności budowy statku i głównych systemów maszyn pokładowych) oraz świadectw linii ładunkowej (dotyczących wytrzymałości statku);
 - b) przeprowadzania wszystkich inspekcji i kontroli wymaganych przez międzynarodowe konwencje w celu wystawiania świadectw, łącznie ze sposobami oceny, za pośrednictwem wykwalifikowanego profesjonalnego personelu oraz zastosowania i utrzymania systemu zarządzania bezpieczeństwem, zarówno na lądzie, jak i na statkach, przewidzianego do objęcia certyfikacją.
8. Organizacja jest przedmiotem certyfikacji jej systemu jakości przez niezależny organ składający się z audytorów, uznany przez administrację państwa, na terenie którego ma swoją siedzibę.
9. Organizacja powinna zezwolić na udział przedstawicieli administracji oraz innych zainteresowanych stron w rozwoju jej reguł i/lub przepisów.
-